

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci žalobkyně: **M. B.**, nar. . . , bytem J. D., P., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2014, čj. MPSV-UM/2632/14/4S-SČK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze, která byla usnesením městského soudu ze dne 11. 3. 2014, čj. 1 Ad 11/2014-5, postoupena zdejšímu soudu jako místně příslušnému, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 10. 2013, čj. MPSV-UP/1625286/13/AIS-SSL. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím podle § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11, § 13 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 108/2006 Sb.“), zamítl návrh žalobkyně ze dne 24. 6. 2013 na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že žalobkyni bude nadále vyplácen příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně.

Žalobkyně v žalobě předně zpochybnila závěry Posudkové komise žalovaného (dále též „posudková komise“) s tím, že nejsou pravdivé, neboť s ohledem na svůj zdravotní stav vyžaduje každodenní fyzickou pomoc v 5 oblastech základních životních potřeb. Namítla, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, protože vycházel z

posudku, který je zcela nedostatečný a nepřezkoumatelný. Nelze z něj zjistit, z čeho posudková komise vycházela a jak hodnotila shromážděné podklady. Z posudku nevyplývá, že by posudková komise sama zjišťovala a následně vyhodnocovala stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby nebo hodnotila její zdravotní stav. Je zde sice uvedeno, že posudková komise měla k dispozici zdravotnickou dokumentaci praktického ošetřujícího lékaře, není ale zřejmé, jak tyto podklady hodnotila. Je-li v řízení vyžadován posudek posudkové komise, je zřejmé, že se nepřezkoumává pouze zjišťování skutkového stavu provedené v prvoinstančním řízení z hlediska procedurální korektnosti, nýbrž se ověřuje správnost již učiněných zjištění vlastním zkoumáním a hodnocením. Z tohoto důvodu musí být zřejmé, z čeho posudková komise při svém posouzení vycházela, jak podklady hodnotila a zda tak bylo učiněno při dodržení náležitých procesních standardů. Podle žalobkyně měl žalovaný ověřit, zda byl posudek vypracován v řádném složení, zda se žalobkyně zúčastnila jednání komise a pokud ne, zda se tak nestalo v důsledku pochybení posudkové komise, případně zda je dostatečně odůvodněno, že její přítomnost na jednání nebyla nezbytná. Dále bylo nutno ověřit, zda posudek obsahuje podrobné odůvodnění hodnocení míry závislosti na pomoci jiné osoby v souladu se zákonem č. 108/2006 Sb., zda měla posudková komise dostatek podkladů pro posouzení zdravotního stavu, zda obsah podkladů ve svém závěru respektovala a zda řádně a srozumitelně subsumovala svá zjištění pod zákonná ustanovení. Žalobkyně za to, že žalovaný neprovedl správní řízení v rozsahu požadovaném zákonem č. 108/2006 Sb., a že svoje rozhodnutí řádně neodůvodnil, čímž ji poškodil. Žalobkyně závěrem uvedla, že je přesvědčena o silně omezené schopnosti postarat se o vlastní osobu minimálně v oblasti stravování, oblékání a obouvaní, tělesné hygieny, osobních aktivit a péče o domácnost, a proto splňuje zákonné podmínky pro přiznání příspěvku na péči ve výši stupně II - středně těžké závislosti. Požádala, aby byl její zdravotní stav přezkoumán nezávislým znalcem v místě jejího bydliště.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K namítanému nedostatečnému zjištění skutkového stavu ve vyjádření k žalobě uvedl, že posudek posudkové komise se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, protože dle názoru žalovaného komise v předepsaném složení prověřila všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr, a žalobkyně se k posudku ze dne 13. 1. 2014 nijak nevyjádřila a nepředložila žádné další lékařské zprávy. Zdravotní stav žalobkyně byl řádně přezkoumán a bylo přihlédnuto ke všem lékařským nálezům i sociálnímu šetření. Žalovaný podotkl, že členem posudkové komise byl též lékař z oboru neurologie a posudková komise se vyjádřila k námitkám uvedeným v odvolání týkajícím se dalších nezvládaných základních životních potřeb. Žalovaný je proto toho názoru, že nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí vycházel při posouzení z rozsahu závislosti na pomoci jiné osoby z posudku posudkové komise ze dne 13. 1. 2014, neboť posudek splňuje požadavek na úplnost, přesvědčivost a celistvost a byl tak rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o nároku žalobkyně dle zákona č. 108/2006 Sb. V napadeném rozhodnutí žalovaný tento posudek řádně zhodnotil, a proto mohl být pokládán za stěžejní podklad pro vydání rozhodnutí.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu nevyslovili nesouhlas.

Z předloženého správního spisu soud ověřil, že žalobkyně dne 24. 6. 2013 podala ke správnímu orgánu I. stupně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Dne 3. 7. 2013 provedl správní orgán I. stupně sociální šetření v bytě žalobkyně a dne 10. 7. 2013 požádal OSSZ Příbram - lékařskou posudkovou službu o posouzení stupně závislosti žalobkyně pro posouzení její shora uvedené žádosti. Dne 10. 9. 2013 vydala OSSZ Příbram posudek, podle něhož je žalobkyně osobou, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2013 následně správní orgán I. stupně návrh žalobkyně zamítl s tím, že jí bude příspěvek na péči nadále poskytován ve výši 800 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 5. 11. 2013 odvolání. V návaznosti na to žalovaný dne 25. 11. 2013 požádal posudkovou komisi o posouzení stupně závislosti žalobkyně pro účely sporného příspěvku. Posudková komise vydala dne 13. 1. 2014 posudek čj. 2013/5219-PH, se závěrem, že posudkový závěr OSSZ Příbram ze dne 10. 9. 2013 lze potvrdit. Dne 22. 1. 2014 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (včetně informace o posudku posudkové komise) a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Následně vydal žalovaný dne 24. 2. 2014 rozhodnutí (napadené projednávanou žalobou), kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud v Praze k projednávané žalobě před vypořádáním jednotlivých vznesených námitek nejprve předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci (žalobkyni) u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce (žalobkyni) spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78).

V obecné rovině je současně nutno úvodem připomenout mimořádný význam posudku posudkové komise žalovaného v rámci dokazování prováděného v řízeních ve věcech důchodového pojištění či právě v řízení o nároku podle zákona č. 108/2006 Sb. Stejně tak je nutno zdůraznit, že k objektivnímu posouzení zdravotního stavu není bez dalšího zapotřebí, aby posudková komise provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 7/2004-70).

Soud se ve světle výše uvedených obecných východisek nejprve zabýval námitkami žalobkyně, podle níž posudková komise a žalovaný nedostatečně odůvodnili své závěry, neboť není zřejmé, jak posudková komise hodnotila jednotlivé podklady, ani zda si učinila vlastní úsudek o nezvládaných základních životních potřebách, žalovaný podle žalobkyně neověřil složení komise, ani neuvážil, zda neměla být žalobkyně přizvána na její jednání. K tomu soud uvádí, že ze zpochybňovaného posudku je zřejmé, že posudková komise přezkoumávala správnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně z hlediska její schopnosti zvládat základní životní potřeby posudkovým lékařem OSSZ Příbram, přičemž nerezignovala ani na vlastní posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Z odůvodnění posudku vyplývá, že klíčovými podklady pro úvahu posudkové komise byla zjištění učiněná správním orgánem I. stupně při provedení sociálního šetření a posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovým lékařem OSSZ Příbram. Posudková komise k zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že přes přetrvávající paraplegii dominantní pravé horní končetiny, jako následku polytraumatického

úrazu v roce 1971, je žalobkyně dlouhodobě adaptovaná na užívání levé horní končetiny, u níž byla zachována hybnost i motorické a sensitivní vedení. Dle posudkové komise byla dále zachována hybnost dolních končetin žalobkyně, takže je schopná chůze bez opěrných pomůcek, a že psychický stav, duševní schopnosti, senzorika a kontinence žalobkyně odpovídá jejímu věku. Na základě toho posudková komise konstatovala jako nezvládnutou základní životní potřebu oblékání a obouvání, což ostatně odpovídá zjištěním správního orgánu I. stupně ze sociálního šetření, podle něhož žalobkyně potřebuje pomoc manžela při zapínání knoflíků či obouvání. Jako nezvládaná byla rovněž hodnocena základní životní potřeba tělesná hygiena a i tento závěr odpovídá zjištěním správního orgánu I. stupně, resp. záznamu ze sociálního šetření, podle něhož se žalobkyně samostatně nezvládá osprchovat, umýt si vlasy či ostříhat nehty. Poslední základní životní potřebou, kterou měla posudková komise za nezvládanou, byla péče o domácnost, u níž je ze zjištění správního orgánu I. stupně zřejmé, že prakticky veškeré činnosti v této oblasti zastává manžel žalobkyně. Posudková komise, stejně jako posudkový lékař OSSZ Příbram, neshledali důvod k hodnocení základní životní potřeby stravování jako nezvládané, neboť žalobkyně má plně funkční levou horní končetinu, kterou si díky dlouhodobé adaptaci zvládne vybrat hotový nápoj či potravinu, zvládne nalít nápoj a lžící naporcovat stravu, stravu naservírovat a najíst se. Oproti názoru posudkového lékaře posudková komise neshledala žádné zdravotní omezení žalobkyně, jež by jí bránilo v osobních aktivitách, neboť žalobkyně může vstupovat do vztahů, dodržovat denní program, provozovat osobní aktivity přiměřené věku i vyřizovat své záležitosti, což odpovídá zjištěním posudkové komise o zachované funkci levé horní a obou dolních končetin, jakož i o přiměřených duševních schopnostech, psychickém stavu a senzorice.

Přestože citovaný posudek posudkové komise není nikterak obsáhlý či detailní, dle názoru soudu poskytuje dostatečný obraz o zdravotním stavu žalobkyně a o jeho vlivu na schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřeby, resp. je odpovídající reakcí na odvolací námitky žalobkyně. Posudková komise uvedla, že po posouzení zdravotního stavu žalobkyně a vzhledem k adaptaci žalobkyně na užívání levé horní končetiny není důvod, aby žalobkyně nezvládala základní životní potřeby stravování a osobní aktivity, které jako nezvládané žalobkyně v odvolání označila. Posudková komise podle názoru soudu sice stručně, ale způsobem vystihujícím podstatu věci, zhodnotila zdravotní stav žalobkyně a jeho vliv na samostatné zvládání základních životních potřeb, přičemž současně odpovídajícím způsobem reagovala na námitky žalobkyně vznesené proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Namítá-li žalobkyně, že z posudku posudkové komise není zřejmé, jak byly hodnoceny jednotlivé podklady, je k tomu třeba opětovně zdůraznit, že žalobkyně tuto námitku vznáší zcela obecně, aniž by současně uvedla, zda případně některé z podkladů, z nichž napadené rozhodnutí vychází (výčet podkladů žalobkyně nenapadá), závěry posudkové komise zpochybnil. Ke zpochybnění závěrů posudkové komise by bylo také možno přistoupit typicky tehdy, pokud by posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by je sama odstranila nebo vysvětlila (např. významný rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a posudkovou komisí, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přešetření zdravotního stavu žadatele, srov. např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 17/2013-25). Nic takového však v projednávané věci žalobkyně netvrdí, ostatně v průběhu řízení ani nevyužila svého práva vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí (ani v řízení před správním orgánem I. stupně, ani v řízení před žalovaným). Soud má za to, že závěry ze sociálního šetření,

rozhodnutí správního orgánu I. stupně (posudku OSSZ Příbram) i rozhodnutí žalovaného (posudku posudkové komise) na sebe logicky navazují a v úhrnu je z nich seznatelné, co vedlo správní orgány k vydání výsledného rozhodnutí.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel jak z uvedeného posudku posudkové komise, tak i ze závěrů posudkového lékaře OSSZ (který měl k dispozici zdravotnickou dokumentaci ošetřujícího lékaře i v té době aktuální nálezy odborných lékařů) a zjištění správního orgánu I. stupně při sociálním šetření. V odůvodnění napadeného rozhodnutí současně žalovaný vysvětlil, že žalobkyně v odvolacím řízení nenamítla změnu zdravotního stavu oproti stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto posudková komise přezkoumala správnost závěru posudkového lékaře OSSZ Příbram. Žalovaný dále uvedl, proč nelze hodnotit jako nezvládané základní životní potřeby stravování a osobní aktivity. Rovněž na závěr shledal, že posudková komise byla odborně způsobilá k úsudku o zdravotním stavu žalobkyně s tím, byl jejím členem též lékař z oboru neurologie. Samotný posudek měl žalovaný za úplný objektivní a přesvědčivý. Krajský soud k tomu dodává, že stručnost odůvodnění posudku posudkové komise, resp. napadeného rozhodnutí, nepředstavuje sám o sobě překážku pro jejich přezkoumatelnost, neboť z obou plyne, jak byl hodnocen zdravotní stav žalobkyně a jeho vliv na schopnost samostatně zvládat základní životní potřeby. Žalovaný pak dostal i své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Posudková komise vycházela ze stejných podkladů jako posudek OSSZ Příbram, přičemž s ohledem na podobu námitek žalobkyně vznesených v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nevyvstala potřeba dále vyšetřovat zdravotní stav žalobkyně či obstarávat ještě další podklady. S ohledem na výše uvedené proto soud neshledal ani tuto námitku žalobkyně za důvodnou. Přesvědčení žalobkyně, že nezvládá pět základních životních potřeb (stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost), tedy setrvává pouze v rovině obecného tvrzení. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný se jak z hlediska odůvodnění svého rozhodnutí, tak i z hlediska podkladů, které měl k dispozici, tímto tvrzení odpovídajícím způsobem zabýval a soud v projednávané věci neshledal důvod k tomu, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Soud závěrem poznamenává, že v dané věci ani neshledal důvod k ustanovení znalce, který by přezkoumal zdravotní stav žalobkyně, neboť ten byl již posouzen jak posudkovou komisí, tak posudkovým lékařem OSSZ Příbram, přičemž žalobkyně v žalobě jakkoliv konkrétně nezpochybnila správnost těchto závěrů, proto soud považoval další přezkum zdravotního stavu žalobkyně za nadbytečný. Stejně tak soud shledal nadbytečným nařizovat k návrhu žalobkyně vypracování znaleckého posudku, neboť v dané věci nevyplynul z předchozích posouzení jejího zdravotního stavu rozpor, jehož vyjasnění by mohlo mít význam pro rozhodnutí ve věci samé (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 3/2004-89 a čj. 2 Ads 9/2003-50, případně rozsudek Městského soudu v Praze čj. 1 Ad 35/2011-62).

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze vznesených žalobních námitek za důvodnou, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v dané věci nevznikly, a proto soud o nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. června 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová